

Fremsat i *Folketinget* $\frac{2}{4}$ (F. Sp. 4049). 1. Beh. $\frac{23}{4}$ (F. Sp. 4515). Partiernes Ordførere: Johs. Hansen, Arnth Jensen, Fabricius, Mogens Fog, Jørgen Jørgensen, Paul Holt og Norlev. Henvist til Udvalg paa 15 Medlemmer (Arnth Jensen [Formand], Erik Appel, Juul, Jørgen Jørgensen, Kirsten Gloerfelt-Tarp, Johs. Hansen, Hauberg, Poul Hansen [Grenaa], P. Mortensen, Th. Poulsen, Fabricius [Sekretær], Hvidberg, Fibiger, Mogens Fog og Petra Petersen).

Lovforslaget gik ud paa to Ting: 1) at ophæve § 6, Stk. 1, i Loven om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken, hvorefter Præster, der var ansat ved sønderjyske Kirker med Gudstjenester baade i dansk og tysk Sprog, kunde faa Stipendier til *Studieophold i Tyskland*, og 2) at udskyde den i § 7, 2. Punktum, fastsatte *Revisionsfrist* fem Aar, saa at Loven senest 1. April 1951 skal forelægges Rigsdagen til Revision.

Ved Fremsættelsen udtalte *Kirkeministeren*, at det var ham ganske klart, at adskillige Medlemmer havde ønsket en yderligere Ændring i den bestaaende Lov, saaledes at der ved den nye Lovs Fremsættelse blev givet *Adgang for Kvinder til Præsteembede* i Folkekirken. Jeg har ikke foreslaet en saadan Ændring i Loven, men naar jeg ikke har villet foreslaa den, er min Motivering herfor ikke af teologisk Natur, og det vil altsaa sige, at min Motivering *ikke er af principiel Art*. Jeg vil meget vel mene, at Kvinder vilde have udmærkede Betingelser for at tjene som Præster ogsaa i Folkekirken. Der er vel ingen, der i den Grad som Kvinder har Evne til at føre en Tale, der gaar fra Hjerte til Hjerte. Den mest fremragende Tale af den Art, der i dette Aarhundrede er holdt i Danmark, er, synes jeg, holdt af en Kvinde; den blev holdt i Ryvangen den 29. August i Fjor. Naar jeg alligevel ikke har villet foreslaa Adgang for Kvinder til Præsteembeder i Folkekirken, selv om jeg altsaa ikke har principielle Indvendinger derimod, er det, fordi dette høje Ting bestandig har fulgt den ganske bestemte Praksis, at den kirkelige Frihedslovgivning, som blev begyndt i 1850erne med Sognebaandsløsningen, senere videreført ved Loven om Valgmenigheder og saaledes fremdeles, og som har skabt en stadig større Frihed inden for Folkekirken, skulde fremkaldes af en *bestemt Situation, som krævede sin Løsning*, og naar denne Situation har foreligget, har Rigsdagen taget Situationen i sin Haand og altid givet den en heldig Løsning til Gavn for hele det aandelige Liv i Danmark. Jeg finder imidlertid ikke, man kan sige, at der foreligger en Situation, som kræver en Æn-